

Ταῦτα πολλοὶ Ἀγγλοί διηγοῦν, καὶ οὐδὲν
παινεῖ τῆς Ἀγγλικῆς μετροπόλεως φρουτίς νοί;
Ἐπικνοθεῖστη τὴν κλανιζομένην καὶ κακόθευτον τῆς
Ἐπαρχείας πολετικήν ἐν Ἰνδίᾳ, θέλει ἐξηγερώτεο
τὸ φιλέκδικον καὶ μητσίκκον τῶν κακῶν κυνέρ-
νακένων Ἰνδῶν. Πρὸς τούτοις, αἱ ἐπιστολαὶ "Ἄγ-
γλων καὶ ξένων πολλῶν, χάριν ὑπορίας εἰς τὴν
Ἰνδίαν παροικιώντων, ὄμηφάνως μετρυραῦν δτι οἱ
παροτρύνοντες τοὺς ἀντάρτας Ἰνδῶν καὶ ἀδικλεί-
πτως ζωπυροῦντες τὸ δαιμόνιον πνεῦμα τῆς φρε-
κώδους ταῦτης ἀνταρσίας, εἶναι Ἰνδοὶ Μωχεία-
νοί, καὶ δτι η ἀνταρσία εἶναι ἴσχυροτέρα καὶ ἐπι-
μονωτέρα εἰς τοὺς τόπους ἔκεινους, διου πρὸ πολ-
λοῦ περηγκώντες τὸ ἕγγρωτον Θρήσκευμα, Ἑθνικα-
τὰ εῖδωλα καὶ ἐκάθιτα μετὰ τῆς δόξης καὶ τοι-
κέτους τῶν Καλεύσων η μονόθιος λατρεία.

А. Г. ПАСПАТИЭ.

Π ΧΙΩΝΟΣΤΟΙΒΑΣ.

(*Ex τοῦ Ἰταλικοῦ.*)

—000—

Αιθρίου τινά πρωίσν τοῦ φθινοπώρου, εύρισκόμην
πρὸς οριῶν ἐτῶν μετά τινων φίλων ἐν Βαυένῳ, τερ-
πνῷ χωφίῳ, καιμάνῳ ἐπὶ τῆς Λάστριακῆς δύμης,
τῆς μεγάλης Λίμνης ἡ Μεγαλολίρυνης (Lago Mag-
giore). Ηλθόμεν δὲ από τίνος παρακειμένης κώμης
σιοπούντας νὰ μεταβολέμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν χα-
ριστάτων νήτων Βερβέρων καὶ ἄλλων μερῶν τῆς
ἀντίπερην Σερδικῆς δύμης. Ναυλώσαντες δὲ λέμβους,
ἥτοι μαζόμεθα νὰ ἐπιβολέμεν, ὅπότε ἐλύθην διατάξ-
τις νέος παρεκάλεσσεν, ἔτιν σύγρεστούμεθα, νὰ παρα-
λάβομεν καὶ αὐτόν.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ νέρου ἀδείκνυεν ἀνθρώποι
τρικανταετῆ, ὑψηλὸν τὰ ἀνάστυχα, εὔταχτον
καὶ ἡλιοκαίη· οἱ δὲ ὄρθραι μοι αὐτοῦ ἐξέφραζον γχλή
νναν συνάμμα καὶ ζωηρότητα. — "Ἐγω τὸν ἔνα μο
βραχιόνα ἐξαρθρώμενον, εἰπε δεῖξε μάττον περιδε
δεμένον καὶ κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ὕμου, καὶ ἐξ
ἐλασσούντος με, Κύριοι, μὴ διαβλέψετε εἰς τὸ πέρα
μέρος, Ήλύπαγω εἰς τὸν Μαργαντώνην, ξυλουργὸν ἐ^τ
Βανένω, χειρούργον ἀπιδεξιῶτας, διὰ νὰ μὲ ίτ
τρεύσῃ.

Εισακούσαντες προθύμως τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ἐπέ
βημεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ διετάξαμεν τοὺς ναύτα
ναὶ πλεύσασι πρός τὸ Βαύενον. Ἡρχίσκρεν δέ, ὡ
ὗτον ἐπόμενον, νὰ ἐρωτᾷμεν αὐτὸν περὶ τοῦ ἐπαγ
γγελματός του, καὶ πῶς ἐξήρθρωσε τὸν βραχίονο

— Είμαι κάτοικος τοῦ Μακάνου, ἀπεκρίθη, ὅλος τόμος τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ὑπόγρεως νὰ πρέψῃ αὐτοῖς γον, δέσμῳ σιών καὶ τὸ γηραλέον πατέρα μου· αἰκεσίον μου λέγουσιν δτι εἴμαι ἔστια συμφρόνη καὶ δὲν ἔχουσιν ἀδίκον· διότι ἡ μία δὲν περιμένει για τελειώσῃ ἡ άλλη, καὶ οὕτως φέύγοτε ἔχω δυσ-

τυχίαν κατατήκουσάν με. Χθές ύπηργα νὰ κέψω
ξιλικ εἰς τὸ δάσος τῆς Κοινότητος, καὶ ἡ καρδία
μ' ἔλεγεν ὅτι ἔμελλε νὰ μὲ συμβῇ δυστύχημα·
διότι ἐξεργάμενος τοῦ γωρίου, παρεπάτησκ, καὶ
ἔπεσαν μακρὺς πλατύς ἐπὶ τῇ; οὐδεν· φθάσας δὲ εἰς
τὸ δάσος πάρκισκ κατεσπεισμένως τὴν ἐργασίαν·
ἄλλ' ἡ ἀξίνη δὲν ἔκοπτεν· οἱ δὲ κλάδοι τῶν φυ-
τῶν, ἀντὶ νὰ κήπτωνται, ἔκρημνιζόντο. Εὔρισκό-
μην ἐπὶ τῇ; κορυφῆς κλάδου θύηλοι, ὡς καθίσαν-
στασίου, ὅτε ἡ ἀξίνη ἔπεσεν ἀξιόνης ἀπὸ τῆς
χειρός μου, καὶ ἐκρύψη ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν καὶ
συμφύτων θάμνων. Ἔγὼ δέ, μὴ θέλων νὰ κα-
ταβῶ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐκρεμάσθην ἴσχυρῶς διὰ
τῶν ποδῶν ἀπὸ τῆς κορυφῆς, καὶ ἀρέθην πρὸς τὰ
κάτω, ὃς σταφυλή, νομίζων ὅτι ἔφθινεν ἡ γείρ
μου τὴν ἀξίνην· ἄλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν
φύξω τὴν κατηραχμένην. Τότε μὲ ήλθεν ὁ θυρός;
μου, διότι ἔχει δίκαιον ἡ Ἐλισσότεα μου νὰ λέ-
γῃ ὅτι εἶμαι καθ' ύπερβολὴν παράφορος, καὶ ηθέ-
λκα νὰ ἀνεπηδήσω· ἄλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ
δράξω τὸν κλάδον τὸν ὄποιον θύελον· οἱ δηνωθεν
κλάδοι ἔκλινεν τότε, χείρες καὶ πόδες ἔμεινον
ἀστάρικτοι, καὶ ἐγὼ κατέπεσκ. Ἡτο πολλὰ πιθανὸν
νὰ συντρίψω τὴν καφαλήν μου, ἄλλ' εὐτύχως μόνο
τὸ βραχίονα ἔχήρθησα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν
τὸ ἥιθάνθην, ἐπειδὴ ἐνόμισα ὅτι ἀπλῶς ἐπληγώ-
θην· ἄλλὰ δοκιμάσκ; νὰ λάβω εἰς χειροὺς τὴν κα-
τηραχμένην ἀξίνην, ἥιθάνθην ὅτι ὁ βραχίον μου
δὲν ἥδυνχτο νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἐπανελθὼν λοιπὸν
εἰς τὴν οὐλίαν, εἴρηκα τὴν σύζυγόν μου ἐπὶ τῆς
κλίνης πάσχονταν πυρετόν. Ὁμεν οὐδὲ ηθέλησκ
νὰ εἴπω τι, ἐπειδὴ ἡ εὐλογγμένη τήκεται καὶ διὰ
τὸ παραμικρόν, ἄλλ' ἀπήλθον πρὸς τὴν θεράπαιναν
τοῦ ἑρμηνείου, τὴν Θηρασίαν, γυναῖκα ὑπογρεωτι-
κὴν καὶ εἰδίμονα όπωσδεν παντὸς πράγματος, ἐ-
νίστη δὲ διά τινων ἴδιωτιτέρων ίατρικῶν θεραπεύον-
ται δέν δύνανται περίορμοι ίατροί. Ἡ συντέ-

κνισσαὶ Θηρετίκης εἰπάται τὸν βροχίονα, ἐνόπει
παρευθύνει ὅτι πῶν ἔξερθρωμένος. Επέθεσε λοιπὸν
κατάπλασμα, καὶ μὲν ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ χριστο-
τριβῶ, ἀλλὰ νὰ διευθυνθῇ ἀπὸ μέρους αὐτῆς πρὸς
τὸν ἐν Βρυσένῳ λεπτουργόν. Μαίνχει δὲ εἰς τὴν αἰ-
κίδιαν αὐτῆς μάρκην τῆς γυντός, ἐπέπτρεψε εἰς τὰ
ῦδια, καὶ προφασισθεῖσις ὅτι αἰπεύδητα, κατεκλί-
θην· καὶ ἔπασχον μὲν δι' ὄλης τῆς γυντός, ἀλλὰ
λίγην ἀπέκειξή τι· διὸ αὐδὴν ἐνόησε τὸ παραμικρὸν ἡ
διυστυγχής· Ἐλισσεύτε μου. Σήμερον διωρεῖ τὸ πρωΐ,
μόλις εἶδε ὅτι ἐγγάραξε, καὶ εὐθὺς ἀνεγώρησε κρυ-
ψίας, εἰπών πρὸς τὸν πατέρα μου διειπέραγμα
δι' ἀναγκαίκην ὑπόθεσιν εἰς Βρύσον. Ομολογῷ ὅτι
εἰσέτι αἰσθάνομαι πόνου σφραδρόν· ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι
οἱ Μακτραντώνης θέλει μὲν βοηθήσει καὶ ἀποκατά-
στήσει ἵκανὸν νὰ ἀναλάβω ἐντὸς ὅλιγου τὸ ἔργον
μου. Ἀλλά, γεννιθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου
Αὐτὸς βλέπει, καὶ προβλέπει, καὶ γινώσκει τὰς α-
νάγκες μου· καὶ σήμερον ἀκόμη θέλει εὐσπλαγχνε-
ῖσθε καὶ ἔμει καὶ τὰ τέκνα μου.

λοτόμου, καὶ οὐχιμάττειν κατ' ἔσοχήν τὸν πρὸς τὴν αὔγουστον ἀγέπην του, τὴν καρτεροψυχίαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδύνης, καὶ τέλος τὸν ἄκραν ἐκεῖνην πεποίθειν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν.

— Εἶσαι γενναῖος, εἶπε πρὸς αὐτὸν εἰ; ἐξ ἡμῶν, καὶ πολλοὶ τῶν φημιζόμενον τὰ μέγιστα διὰ τὴν καρτερίαν ἥθελον ἐντραπῆ, αἰθανόμενοι τὴν ὑπεργάνην σου.

— Αἴ! τί λέγεις; ἀπεκρίθη ὁ ὄλοτόμος. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν πρόκειται νὰ εἴμαι καρτερίας εἴς τινας περιστάσεις, δὲν τὸ λέγει κακογάμενος, δὲν παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα εἰς ὅποιον δήποτε. Καλά θα ἐπερισσεύσειν τῷρις ήμεις οἱ πτωγοί, εἴναι δὲν εἴχαμεν καὶ ὄλιγην γενναῖότητα! Υπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποῖς ληφθεῖν τι ἔστι φοβίας. Τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ πτωγεία μου με ἀνγκάρους νὰ ἴμαι γενναῖος, οὐδὲ νὰ διδω προσγήνεις κανδύνους, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ζήσω μετά τῆς οἰκογενείξ μου. Μὲ ὀνομάζον Μαρτίνον καλοστόμαχον· καὶ τῷ διντὶ, πικρά καὶ πολλά ποτήρια ἡναγκάσθην νὰ καταπίω. "Ω! ἐὰν ἔπρεπε νὰ σᾶς διηγηθεῖεις ποιας δαινᾶς περιστάσεις εὐαίσθηκε, περιστάσεις αἱ ὁποῖαι ὑπερβούσιν καὶ τὴν ἐξάρθρωσιν τοῦ βραχίονός μου! Συνέβη ποτὲ νὰ διεκμείνω τρεῖς ἡμέρας ὑπὸ τὴν χιόνα! καὶ τότε βρέχεια εἴχα ἀνάγκην γενναιότητος.

— Διηγήθητε, διηγήθητε, εἴπουμεν ἀπεκτεῖτε; ὄμοφώνως, πῶς ἡ δυστυχία αὐτῇ σὲ συνέβη.

Ο κακὸς αὐτὸς ἀνθρώπος εἶχε πιθηκῶς τισάντην ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῇ, διηγήθητε; ν' ἀκούσωμεν τὸ συμβεβηκός. "Οὗτον οὐδὲ παρακλήτων πολλῶν χρείας ἔπειτας λοιπόν.

"Αλλὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς διηγησιν ἐπλεῖξ, κατὰ τὸ σύνηθες ὅρος τῶν χυδείων, μετὰ παρεκκλήσεων, διακοπῶν καὶ ἐπαναλήψεων. Γνωστὸν δὲ ὅτι διον ζωηροὶ καὶ εὐάρεστοι εἶναι αἱ τοιχάται διηγήσεις, πρὸς τὸν ἀκροατόμενον ἀπὸ τῆς ζώης τοῦ διηγουμένου φωνῆς, φέρεις ἐμψυχούμεναι ἐκ τῆς ζωηρότητος τῶν γειρανομιῶν καὶ κινήσεων αὐτοῦ, τοσούτον ὄχληροι καταντῶτιν ἐκτιθέμεναι διὰ γραφῆς διότι εἰς ἀκρονθίας καθίσταται ἡ κατὰ τὴν φυτικὴν αὐτῶν ἀνέλειαν ἐκθεσία. "Οὗτον οἱ ἀναγνωσται χάριν, ἐλπίω, θέλουσι μὲν γνωρίσαι, διηγήθητε τὴν ἀξίωσιν τοῦ νὰ ἐπικυλάσῃ ἀκριβῶς τὸν πτόπον τῆς διηγήσεως τοῦ ὄρεινοῦ ἀναλημμάτων δὲ ἐγὼ αὐτὸς τὸ ἔργον τοῦ διηγουμένου, παραβλέπων πάντα κίνδυνον ἀποτυχίας.

Περὶ τὰς ἀργὰς Μαρτίνου τοῦ 1830 ἔτους, γνωστοῦ διὰ τὸν μακρὸν γειρώνα, ὁ ὄλοτόμος μετέβη εἰς τὰ πέριξ τοῦ Τιόρνικου μετὰ τοῦ πατρός, ἀκμάζοντος ἐπὶ τότε καὶ εὐώντων, κατὰ παραγγελίαν πλουσίου τίνος ξυλεμπόρου ἐκ Βελλινσῶνος. Τὸ Τιόρνικον, ὡς εἴναι πασίγνωστον, εἶναι μεγάλη κώμη τῆς Λευκοντίνης κοιλάδος ἐπὶ τῆς μεγαλεπρεποῦς ὄδου τῆς ἀγούστης εἰς ὃρος διάσημον διὰ τὰ ἐρείπια καὶ τὰ λείψανα λογγούρδικῶν μηνιμείων κείται δὲ παρὰ τὴν δύσβατον κλεισθεράν, ἐξ ἧς διὰ τραχέων κρημνῶν καταρρέει ὁ λουσι διασκεδασθῆ τὰ γέφη, καὶ ἦλιος λαμπρότα-

τεσσινος μεταπλόων ἀπὸ βράχου εἰς βράγου, καὶ ἀρρώδης κατακρυμνίζομενος εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος.

Πρὸ δύο ἑβδομάδων δὲν εἶχε πέσει γιάν, καὶ ἡ πεσούσα κατὰ τοὺς παρεκθύντας μῆνας ἐπεκτείνθη ἐκ τῶν παχετῶν. "Οὐεν οἱ ὄρεινοι τὸν πάνταν νὰ ὀδεύσωσιν ἀσφαλῶς πρὸς τὸ ἔργον αὐτῶν. Τὸ ψύχρος ἐν τούτοις ἦτο δριμύτατον, ἀλλὰ ἐσυγκεράτεο ἀπωσοῦν διὰ τῶν ὑποθέμμων ἀκτίνων τοῦ ἥλιου, οὐ τινας ἢ σφυρόποιος μετριαῖςται μεταξὺ τῶν ἀποτόμων ἐκείνων ὄρέων. Απὸ τινῶν ἦδη ἡμέρων οἱ ὄλοτόμοι ἐνηγγολοῦντο περὶ τὴν ἐπιμοχθόν ἐργασίαν ἀντίστοιχος, ὅταν ἡρχισχνοὶ πάντασιν οἱ ἀνεμοί τοῦ Μαρτίου. Φέρουμενοι μὴ καταπέσῃ, ὡς συνήθως, ἡ χιονοστοιχία, συνεργάνησεν νὰ διεπλακτίσωται τοὺς ἀγῶνας των, ὥστε νὰ φέρωσι τραχέως εἰς πέρας τὸ ἔργον αὐτῶν, τὸ ὄποιον εἶχον ἀνταλάβει κατὰ ἀποκοπήν. Διὸ μετεβήσαν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας τὴν Παρασκευὴν πρὸ τῆς συνήθους ἥρας, ἐπιθυμοῦντες νὰ φέρουσιν εἰς πέρας τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Μόλις ὑπέρεργη, καὶ αὐτοί, τὸν ἀριθμὸν ἐπτά, διευθύνθησαν εἰς τὸ δάσος. Ο καιρὸς ἦτο ἡπυγώτετος· ὁ λεπτὸς ἀνεμος ἔπινες ψυχρός καὶ ξηρός, ὥστε ἥλιπιζον νὰ διενύσωσιν αἰσιώς καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀλλ' ὅτε ἐξημέρωσεν, εἶδον πικρὰ νέφη ἀπὸ βιόρρος ὑφούμενα. — Κακὸς οἰωνός! εἶπεν ὁ γέρων Στέρκνος, ὁ πατήρ τοῦ νεκνίου, δοτεῖς ἦτο τρόπον τινάς ἀργηγός. "Εὖν θέλετε νὰ δώσετε ἀκρότσιν εἰς τὴν γνώμην γέροντος ἐμπείρου περὶ τὴν διάγνωσιν τοῦ καιροῦ, ἀς κατέλθωμεν εἰς Τιόρνικον. Τὰς ἐπίβουλα ἐκείνα νέφη, Κύριος οἰδει τι δικιμονόκαιρον φέρουσιν.—"Αλλ' ὁ συνετός γέρων ματαίως εἶπε καὶ ἐπανέλαβεν αὐτά, διότι οἱ συνεργάται αὐτοῦ, ἐπιθυμοῦντες ἀκτασγύετως ν' ἀποτελέσιοι τὸ ἔργον ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατεφρόνουν πάντα κίνδυνον. Διαλεγόμενοι ἐν τοσούτῳ περὶ καιροῦ, καὶ ἐκαστοι ἐκφράζοντες τὴν ιδέαν αὐτῶν περὶ μετεώρων, ἐφθισαν εἰς τὸ δάσος. "Τηπέκειτο δὲ τοῦτο βαθείας χαράδρας κρημνώδους, καὶ ὑψοῦτο διὰ μακρῶν καὶ ἀποτόμων ἀτραπῶν ἔως παρὰ τὴν ὄρρουν ὄρους, καθ' ὅλοκληρίαν κρυσταλλοκεπούς· ἐκεῖθεν δέ, ὅπου καὶ ἀν ἐτρεχεῖ τὸ βλέμμα, ἀλλοι τι δὲν ἀπήντα εἴμην γιόνα. Χιύνα δὲ πεπηγυῖαν περιείχε καὶ ἡ κοίτη μικροῦ γειμάρρου, βέοντος κατὰ τὴν τερπνοτάτην τοῦ έτους ὥραν διὰ τῆς χρύσδρας μέχρι τοῦ μυχοῦ τῆς ὑποκειμένης κοιλάδος· γιὰν πεπηγυῖα ἐκκλιπτεῖσας καὶ ὅλας τὰς ἀερωρείς, ὅλας τὰς ἀτραπούς, καὶ τοὺς κλάδους αὐτοὺς τῶν φυτῶν. Οι δρεινοὶ κατεσκεύασαν ἐπὶ τοῦ κρυσταλλώδους ἐδάρους δόδον, ἥτις ἥγε παρὰ τὴν χαράδραν, κατὰ τὰς ποικίλας ταύτης ἐλιξεις σκολιὰ σχηματιζομένη, μέγρι τῆς ἀκρούς τοῦ δάσους.

Εἰς τῶν τῆς συνοδίας, δρει ὑποδεέτερος τοῦ Μαρτίου στροστερχνή κατὰ τὴν γνῶσιν τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, προσέπειν δὲ περὶ τὰς ἐξημερώματα τοῦ θερώρου, ἀλουσι διασκεδασθῆ τὰ γέφη, καὶ ἦλιος λαμπρότα-

τος θέλει φωτίσει τὴν γῆν. Καὶ τῷρόντι, ἐφάνησεν πρὸς τὰ δέξιά, ὑπὸ τὸν βράχον, ἀνεφώνησεν ὁ γέγραστούμεναι αἱ κορυφὴι τῶν ὄρέων, καὶ μετ' ὄλιγον εἰρίνη καὶ ὁ θλιός, ὥγρος· ἀπέστο, καὶ νεφελώδης, καὶ ἀτμοστεφής. Ἀλλὰ πάρκυτε τὰ νέρη παρεμποδίσαντα, οὔτως εἰπεῖν, τὴν περιτέρῳ περείλαν ποτοῦ, ἔκρυψεν τὸν δίσκον του, καὶ κατέλαβεν ὁ λαόκληρον τὸν ὄρεόντα. Ἡ λεπτὴ αὔρα ἡ πνέουσα τὴν αὔγην, μετεβλήθη εἰς ἀνεμὸν σφρόδρον καὶ θελλώδη, καὶ ἥρχισεν νὰ καταπίπτωσι μεγάληι γένης νιράδες. Οἱ δὲ δρεῖνοι, οἵτινες ἀνευ μεγάλης τερψχῆς παρετέροις ἦδη τὴν μεταβολὴν τῆς ἀτμοστρεχίρας, ἐξαναλούθησαν τὴν δενδροκίνην, ἐγένοντο περίφρονες καὶ ἥρχισεν νὰ σκέτωνται περὶ τοῦ πρακτέου.

— Σᾶς πρεσίπον, ἀνεφώνησεν ὁ γέγειν Στέφανος, σᾶς πρεσίπον, δτι δὲν πρέπει νὰ διδῃ τις πέτιν εἰς τὰ νέρη ἔκεινα. Πειδίο! δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν. "Ἄς ἐπικαλεσθέμεν τὴν σκέπην τῆς Λαναγίας καὶ τὸν προστάτην ἡμῶν Ἀγιον, καὶ δὲς καταβάμεν εἰς Τιόρνικον φορέσμει πτώσιν γένοστοιδίδος. — "Ω! γιονοστοιδίδος! αγεδόνησαν τρεῖς τέσσαρες τχυτοχρόνιοι. Τὰ δρη ταῦτα δὲν τίνει τὸ σὸν μεγάλη, ὅτας νὰ σχεριτίζωνται μχιονοττοιείδες. Τὶ φαντίσεις τὴν ὄληγην ταύτην τοῦ Μερτίου χιόνα; Ἀλλ' ὀπωαδήποτε, ἡ τρομερὰ λεῖψη ἔκφωνηθεῖσα παρὰ τοῦ γέροντος, ἐνήργησεν ἐπὶ πάντας μεγάλως, καὶ αὐτοὶ οἱ φραγέντες δυσπιστότεροι δὲν εἶραδμονεν νὰ λέγωσι τὰς ἀξίνας διὰ νὰ καταβίσουν.

Οἱ ανεμοὶς ἐν τούτοις ἔπνεις σφράζότερος κατὰ πάσαν στιγμήν, καὶ νιράδες γένης κατέπιπτον μεττὸν καὶ μεττὸν ἐξογκούμεναι. "Οὗτον οἱ ὄλετόμους ἀνεγάρουν μετὰ σπουδῆς, ἀκολουθούντες τὸν γέροντα Στέφανον, διτις ἐπροπορεύετο ὡς ὄδηγὸς τοῦ τάγματος ἀλλὰ δὲν ἀδίναντο ταχέως καὶ ἀφόδιος; νὰ προοδεύσωτιν, εἶτο, διότι εἰς πάνταν ποδὸς πράσκομεν ἐργάζοντο μὴ πέσωσιν ἐπὶ τῆς διασθητῆς ἀτραποῦ, εἴτε διότι τοσοῦτον ὁ ανεμοὶς ὕπει τὴν χέρνα πρὸς τὰ πρόσωπα, διτε διδάστηται ἀνεπέμπτον ὡς ακοτοδινιῶντες. Ο Στέφανος ἐσυμβούλευσε τότε νὰ συμβοδίσωσιν ἀδιαχώριστοι, καὶν' ἀκολουθήσωσι τὴν παρὰ τὴν γεράδρον ἀτραπὸν ὡς ἀσφαλεστέρην. Προέβησεν δὲ σιωπηλοὶ διότι τρύπης ἔγινετο στενωτέρος μεταξὺ ταῖς παρθίκες καὶ τῶν καὶ τοῦ χείλους τῆς γεράδρας. Ἐπικνοῦστο δὲ ἐνταῦθη ἡ γένων, καὶ μανιθῆς ἐσήριζεν ὁ ανεμοὶς. Αἴφης; ἀκούσατε κρότον, ὡς γειμέρδην μηκούθεν κατέρρεοντας, καὶ μένουσιν ἀκίνητοι ἀναβλέψκυντες δὲ παρατηροῦσιν ἀποσπώμενον ἐκ τῆς δρύος; τοῦ ὄπλους δένθην κατακυλιόμενον πρὸς αὐτούς. — Χιονοστοιδίδος! γιονοστοιδίδος! ἀνεκρύγασκεν ἀπαντὰς μετὰ φωνῆς περιτρόμου. — Πρὸς τὰ δέξιά,

ρων Στέφανος καὶ ἔχωθη ὑπὸ βράχον αὐτός, ὁ οὐδὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς συνοδοιπόρων. Οἱ λοιποὶ τεσσαρες ἡ δὲν ἐπρόθυσαν, ἡ δὲν ἤκουσαν τὴν φωνὴν, η ἡδικφόρησαν. Οἱ τρεῖς πρῶτοι εἶδον αἴρνης κατακρυμνισθέντα ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ ὑπερμεγίθη ὁ γλόκληρον τὸν ὄρεόντα. Ἡ λεπτὴ αὔρα ἡ πνέουσα κον χιόνος, καὶ εύρισκεν κατάκλειστοι μεταξὺ τοῦ βράχου καὶ τούχου πεπηγότος. Ἐζήτησαν πάρκυτε τὰς ἀξίνας δι' ὃν ἐφεντάζουντο δτι δυνατόν ἦτο νὰ διεσχίσωσι τὸν χιονόπεκτον ἐκείνον φραγμόν, ἀλλὰ δὲν ἀνείρηκαν αὐτάς, διότι ἐν τῷ μετῷ τοῦ θερύνου τῆς φοβιτρᾶς στιγμῆς, καθ' ἣν κατέρυγον ὑπὸ τὸν βράχον, ἔπεσαν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν. "Ηρχισαν λοιπὸν νὰ ἐργάζωνται ὅσους ἡδύναντο διὰ τῶν χειρῶν, καὶ νὰ ὀθωσι διὰ τοῦ σώματος τὸν ἀκλόνητον ἐκείνον δύκον ἀλλὰ μάταιοι ἀπέβησαν οἱ αγῶνες αὐτῶν καὶ ἀπαυδήσαντες; ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀπελπισίαν, καὶ ἔπεσαν νεκρωμένοι εἰς εἰδός ληθάργου.

"Ἔτο σχεδὸν πρώτη μετὰ μετημέρων δύρα, ὅτε κατέγιωσεν αὐτοὺς ἡ χιόνη, καὶ ἀναισθητούντες διετέλεσαν μέχρι δειλης. "Οτε δὲ ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις των, ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ ἐστερινοῦ ἐν τῇ παρακειμένῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ Τιοργίκου. Ὁ βόμβις τῶν καθηδρῶν διελέκθων τὴν χιόνα ἔρθησε μέχρι τῆς ἀκοῆς αὐτῶν, διότι, ὡς λέγουσιν οἱ φυσιολόγοι, αἱ δονήσεις τοῦ ἄγκου διέρχονται ἀπὸ τῶν αριστερῶν εἰς τὰ πυκνύτερα σώματα. Εἶναι ἀνέφραστον τὸ πόσον ἐνήργησεν ἐπὶ αὐτῶν ὁ ἄγκος ἐκεῖνος. Συγκινηθέμεντες σφρόδρως καὶ ἀναθρέψθησεν ἐνθυμηθησαν δην καὶ ἐν τοισύτῳ κινδύνῳ πρέπει νὰ ἀλπίωμεν εἰς τὴν ὑπερτάτην θείαν βασίθειαν.

— "Ἄς ψάλωμεν τὸ α Θεοτόκε ἡ ὅλης πάντων τῶν γριτιανῶν, εἶπεν ὁ γέρων Στέφανος· ἀς ἐπικαλεσθέμεν τὸν Κύριον, καὶ δὲν θέλει ἐγκαταλείψει τοῦ ποδὸς πράσκομεν ἐργάζοντας.

Καὶ ἀμέσως ἥρχισεν καὶ οἱ τρεῖς προσευχόμενοι ἐνθέρμως· ποτὲ δεήσει, ἐνθερμότεραι δὲν ἀνεπέμπτον πρὸς τὸν θερύνον τοῦ ὑπερτάτου παρηγόρου ἀπὸ καρδιῶν ἐστερημένων πάστης ἀνθρωπίνης ἀλπίδος!

— "Άλλ' ἐν τοσούτῳ ὑπηρέγε καὶ ἀλλος τις μεριμνῶν περὶ τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων δηντων. Ἄγαθη γεννηκιοτέρων, οἵτινες συγκαὶ διεβλεπον πρὸς τὰς γυνής, ἔχοντας οἰκοτρόφους τοὺς ὑλοτόμους, παρατηρήσατε δην δὲν ἐπέστρεψαν τὴν συνήθη ὥραν καὶ φορούμενη διετύχημα, ὅλοχμε πρὸς τὸν ἐφημέριον τοῦ γωρίου καὶ ἀγεκοίνωσεν αὐτῷ τὰς ὑποψίας της. Ο δὲ λερένς, ἐξετάζεις ποὺς ἀπῆλθον οἱ δρεῖνοι, καὶ ἐνθυμηθεὶς τὴν θύελλαν ἢτις ἐξεμαίνετο ἀδιακάπως δι' δῆλης τῆς ἡμέρας, συμπαρέλαβε μοναχὸν ἀπὸ τοῦ παρακειμένου μοναστηρίου κατὰ τύχην παρατηρεῖσθαι αὐτὸν νὰ σημάνῃ τὸν κώδωνα, ὡς συνιθίζεται δεάκις ἡ κίνδυνος ἐπαπειλεῖται, ἡ ἀπεπλανήθη τις κατὰ τὰ δρη ἐν κατιφέ γειμῶνος. Πρὸς δὲ τὸν ἄγκον τοῦ κώδωνος συνδραμόντος πληθύους πολλοῦ, καὶ γνωστῆς γενομένης τῆς αἰτίας, οἱ εἰ-

ρωστότεροι τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γεννίσκων, μετὰ μέγρι τῆς ἀκοῆς αὐτῶν ὁ ἥχος τοῦ κάθισμας. Βα-
ροπάλων αἰδηροφόρων, συκπεκτῶν, φρανῶν καὶ λαμ-
πάδων, διευθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος.

Προεπορεύοντο δὲ ὁ δήμαρχος, ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ μυραχός, ἐπειδὴ ὁ ἑρμέριος διὰ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν του, ἀδύνατον ἦτο νὰ παρκολουθήσῃ τοὺς ἡροιπούς. Ἐρχετο δὲ κατόπιν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ μετὰ τοῦ θηρευτικοῦ κυνός αὐτῆς, ὅστις πολλάκις συνώ-
δλον τὸ πλῆθος. Καὶ ποτὲ μὲν ἔβαδιζον σιωπηλοί, ποτὲ δὲ ἀνεκραύγαζον καὶ πρὸς τὰς κραυγὰς αὐ-
τῶν ἀντήχουν τὰ πέριξ δρῦ. Καὶ τῷ δυτὶ ἦτο περί-
εργον τὸ θέαμα· ἔβλεπες πλήθος ἀνθρώπων ἀναδι-
νόντων μετὰ κόπου χιονοσκεπάστους ἀτραπούς, καὶ φῆς ἵπέρυθρον φρανῶν καὶ λαμπάδων ἀντανακλώμε-
νον ἐπὶ τῆς λευκῆς γιόνος, ἐνῷ αἱ φωναὶ ἀπετέ
λουν ἀλλόκοτον καὶ πενηνυρικὸν ἥχον ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ζορώδους νυκτερινῆς σιγῆς. Ἐν τούτοις,
ἐπειδὴ ἄμπε παυσάστους τῆς καταγίδος ἐπαυσε καὶ ἡ
χιών, ἡ ἐπίκουρος ἐκείνη συνοδία ἔδυνθήτη προ-
γερήσῃ ἀσφαλῶς πρὸς τὸ εὔσεβες ἐπιχείρημα.

Οτε δὲ ἔρθασαν εἰς τὴν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ δάσος, ὁ κύων προέδραμεν ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἐνόρμου, τοῦ θηρυματίου ἐκείνου χαρίσμα-
τος, τοῦ ἴδιαζοντος εἰς τὰ ζῶα ταῦτα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεῦρον τὰ ἔχη τοῦ καταπεσόντος ὅγκου τῆς γιόνος. Ἡ χιών ἔφυκε τὴν χαράδραν μέχρι τοῦ γείλους, καὶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ ἀσφαλῶντο λει-
ψικὰς κρημνισμάτων. Λίρυνης ὁ κύων ἀνεπήδησε διὰ μιᾶς ἐπὶ ὅγκου ἔξεχοντος καὶ παρατεινομένου καὶ τ' εὐθεῖαν σχεδὸν γραμμήν, παρὰ τὴν χαράδραν, καὶ ἤρχισε νὰ σκαλίζῃ ἐπὶ τῆς γιόνος. Τινὲς τῶν εὐτολμοτέρων ἡκολούθησαν αὐτὸν, ἐνθερρύνθησες ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος τοῦ μονα-
χοῦ. Ἀνασκάπτοντες τὴν γιόνα διὰ σκαπανῶν καὶ ἀλλῶν σιδηροφόρων δροπάλων, ἀνεκάλυψαν, ὃ τοῦ τρηραρεοῦ θεάματος! δύο σώματα συμπεριπλεγ-
μένα. Τρέχει ὁ ἰατρὸς, ἀλλ' εἰς μάτην μεταχειρί-
ζεται τὰ βοηθήματα τῆς τέχνης· ἦσαν ἡδη ψυχρὰ πτώματα. Καταπεπληγμένοι, ἀλλ' ὅχι καὶ παν-
τάπασιν ἀπελπισθήσαντες, ἐξπιολούθησαν οἱ ἀτρόμη-
τοι ἐκεῖνοι τὰς ἔρεύνας κατὰ τὴν ὀδηγίαν τοῦ πι-
στοῦ κυνός καὶ μετ' ὅλιγον καταβάντες διὰ τινῶν σχειρῶν ἐπὶ τούτῳ κομισθέντων παρὰ τὰ κρη-
μνῶδη μέρη, δι' ὧν κατήρχετο ἡ χαράδρα, εἴρη
καὶ ὑπὸ τινα ἀλλον ὅγκον ἐτερχόμενον δύο πτώματα.
Πλευττὸν νὰ εἶπωμεν, ὅποια λύπη κατεκυρίευτε τοὺς ἀρόνους καὶ καλούς ἐκείνους ὀρεινούς, ἰδόντας εἰς ποιὸν θλιβερὸν τέλος ἀπέληξαν οἱ κόποι αὐτῶν· ἀλλ' οὐδὲ τότε ἐπαυσαν μετὰ πλείστης προθυ-
μίας τὰς ἔρεύνας αὐτῶν, γνωρίζοντες δὲ τρεῖς ἔτι
ἐμέγονταν ἢ ἀνακαλυψθώσιν.

Τι ἀρχ ἐγίνοντο οἱ ταλαιπωροὶ ἐκεῖνοι; Ἀφ' οὐ
ἐνθέρμως προτευχθήσαντες ἐπεκαλέσθησαν τὴν θείαν
βοηθείαν, ἡσθίνθησαν μεγαλειτέρων ἀνυπούφισιν, διαζε μάλιστα νὰ ὑποθάλπῃ αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ
καὶ μετὰ πλείστους πεποιθήσεως ἤρχισαν νὰ σκέ-
πτονται περὶ τοῦ τρόπου τῆς σωτηρίας των. Ἐν οὕτοι,
ἄντε παρηγορούντο τοιαῦτα συναμιλούντες, ἐψήσσε-

θερόνθησαν ἕτεροι μάλλον ἐκ τούτου, οὐδὲ μηδενί τοις πρῶτος μάλιστα ὁ γέρων Στέρ-
νος, τὴν διατυχίαν ἔμεν. Ἰταῖς οἱ συνεργάται διε-
σώθησαν. Ἡ ἡ Κυρὰ Τρικνταφυλλιὰ ἔδωκεν εἰδησιν δὲ δὲν ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τοῦ δάσους καὶ ἔργον-
ται πρὸς ἀναζήτησιν καὶ σωτηρίαν ἥμεν. Δὲν σᾶς εἴπον δὲ τὸ Κύριος δὲν μᾶς ἐγκατέλιπε; Καὶ βέ-
βητοι σχεδὸν δὲ τὸ ἀντός ὀλίγου θέλουσιν ἐλευθε-
ρωθῆ, ἤρχισαν νὰ συγχαίρωνται ἀλλήλους καὶ νὰ εὐχαριστῶσι τὸν Θεόν. Μετ' ὀλίγον ἤκουσαν ἀμυ-
δῶς τὰς κραυγὰς τῶν ἐρχομένων εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν, καὶ προσέξαντες ἐνόμισαν δὲ τὸ ἀντήχει ἡ
γνωστὴ ὄλακη τοῦ κυνὸς τῆς ξενοδόχου· ἡ ἐλπὶς
τῆς προσεχοῦς ἐλευθερώσεως ἐνίσχυσεν αὐτούς, καὶ ἐπεγείρησαν πάλιν μετὰ πολλῆς προσπαθείας νὰ
ἐργάζωνται διὰ ν' ἀνοίξωσι διόδον διὰ τῆς γιόνος. Επειδὴ δὲ ἡσθίνθησαν δὲ τὸν πλησίον τῶν ἐ-
λευθερωτῶν αὐτῶν, ἤρχισαν νὰ κράζωσι μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως· ἀλλ' ὡς καὶ πρότερον, ἐματαιώθησαν
οἱ ἀγῶνες των· οὐδὲ τὸ δύνατὸν νὰ ἀκούσθωσιν
αἱ κραυγαὶ αὐτῶν, διότι αἱ δανάσσεις τοῦ ἥχου δια-
βαίνουσι μὲν, ὡς προεῖπον, ἀπὸ τῶν ἀρχιοτέρων εἰς
τὰ πυκνότερα σώματα, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων
εἰς ἐκεῖνα.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τῶν διατυχῶν ἐκείνων κατὰ τὰς τοιαύτας στιγμὰς; Πολλάκις ἤκουσαν προσεγγίζοντας εἰς τὴν τρώγλην αὐτῶν τοὺς σωτῆράς των· πολλάκις ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς ξενοδόχου, ἐξ ὄνδρατος κα-
λούσης αὐτούς· ἀλλὰ πῶς νὰ δώσωσι σημεῖον δὲ τὸ ὑπῆρχον ἐν τῇ Ζωῇ; πῶς, τόσον πλησίον τῆς βα-
θείας εὑρισκόμενοι, νὰ εῖρωσι τρόπον νὰ ἐπικαλε-
σθῶσιν αὐτὴν; Καὶ τίς δύναται νὰ ἐκφράσῃ εἰς ποίαν ἀπελπισίαν κατήντησαν δὲ τὴν ἡσθίνθησαν δὲ τὴν ἐπίκουρος συνοδίας ἀπεμακρύνατο;

Τῷ δυτὶ οἱ ἀτρόμητοι ἔρευνηται, ἀφ' οὐ κατε-
ρρόνταν μυρίους κινδύνους, καὶ ἐδαπάνησαν τόσας
ῶρας εἰς ματαίς ἔρεινας, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπέλ-
θωσιν. Ἀνευρόντες τὰ τέσσαρα πτώματα ἐπὶ τῆς κρημνώδους πλευρᾶς τῆς χαράδρας, ἐνόμισαν δὲ τοὺς
καὶ οἱ ἀλλοι τρεῖς ἀπωλέσθησαν, καὶ δὲ τὴν γιονο-
τοιβής κατεκύλισε τὰ πτώματά των πρὸς τὸν μυ-
γὸν τῆς χαράδρας. Ὁδεν, μὴ ἐλπίζοντες τὴν ἀνεύ-
ρεσιν αὐτῶν ζώντων, καὶ πρὸς τούτοις κινδύνου ἐπι-
κειμένου μεγίστου, ἀν διὰ τῶν σχοινίων κατέβι-
νον εἰς τοὺς κρημνοὺς διὰ νυκτός, ἀπεφάσισαν νὰ
ἐγκαταλίπωσι τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ ἐπέστρεψαν
συναποφέροντες καὶ τὰ τέσσαρα πτώματα, διῶς
ἐνταφιάσωσιν αὐτὰ γριστιανικῶς.

“Οτε δὲ οἱ τρεῖς γιονόγωστοι οὐδένα ἤκουσαν ἥ-
χον, δεινὴ ἀπόγνωσις κατέλασσεν αὐτούς. Μόνος δὲ
γρηστὸς γέρων δὲν ἀπηλπίζετο, καὶ τοὺς ἄλλους
τυνθούλευεν νὰ σάλωσιν ἐλπίδα τινά, καὶ ἐσπού-
δαζε μάλιστα νὰ ὑποθάλπῃ αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ
τοῦ μεταξὺ καὶ τοῦ συνεταίρου. Τί δὲ διελογίζοντο
πτωνται περὶ τοῦ τρόπου τῆς σωτηρίας των. Ἐν οὕτοι,
ἄντε παρηγορούντο τοιαῦτα συναμιλούντες, ἐψήσσε-

γλη ἔκεινη δὲν ἦτο τόσῳ στενόχωρος ὥστε νὰ μὴ ἔνορμον τοῦ φποίου ἀφιερώτε, ἀνέβη μικρὸν μᾶς δύνανται νὰ κατακλιθῶσιν εἰς ὑπνον μετὰ μυκρὰν ἀνιχνωτάτην ἀγρυπνίαν; ἀπανδήταντες σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, παρεδόθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς ὑπνον, καὶ ἐκοιμήθησαν, διότι ἡ ἀγαθοποίος φύσις οὐδὲ εἰς τὸν στενάζοντα καὶ ἀπηλπισμένον ἀρνεῖται τὴν διὰ τοῦ ὑπνου ἀνακούφισιν. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ὅλιγον ἐπαρχμύθητο τοὺς ταλαιπώρους ἔκεινας, διότι δινειροὶ ἄγριοι καὶ τρομεροὶ καταβαταῖς αὐτούς.

Πρῶτος ὁ χρηστὸς γέρων ἀρυπνώστας, ἤκουσε τὸν κώδωνα τοῦ Τιορνίκου σημαίνοντα, καὶ ἀνέλαβεν ἔργον δισάρεστον, νὰ ἔξυπνίσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν συνεργάτην προσκλῶν αὐτοὺς εἰς ἐπίκλητιν τῆς θείας βοηθείας. Ἐντὸς τοῦ ψηλαφητοῦ σκότους ὅπου ἦσαν κατάκλειστοι, ἐστρέφοντο καὶ αὐτῆς τῆς παρχμυθίας τοῦ νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους, νὰ διακρίνωσιν ἐπὶ τῶν ἀλλοιουμένων προσώπων τῶν τὰς ἐλπίδας, τοὺς φόβους, τὰς ποικίλας συγκινήσεις τῆς περικληγούς καὶ ὁδυνωμένης ψυχῆς των.

Πολλαὶ ὥραι παρῆλθον χωρὶς ν' ἀκούσωσιν οὐδένας ἦχον, καὶ μόνος ὁ τοῦ ἀγέμου, κλονίζοντος τοὺς κρυσταλλοφόρους κλάδους τοῦ δάσους, προτέβαλε τὰς ἀκοάς των. Ἐν τούτοις ἤκγισεν ἡ ὁδύνη τῆς πείνης, καὶ μετ' αὐτῆς ὁ φόβος μὴ δι' ἔλλειψιν τροφῆς ἀποθάνωσι. Κατ' εὔτυχίαν καὶ οἱ τρεῖς εὔρηκαν εἰς τοὺς σάκους αὐτῶν τεμάχιον ἅπτου ἐξ ἀρχοσίτου καὶ πύλτον, περίσπευμα τῶν ἐφιδίων τῆς προτεραίας. Εύχαριστασαν λοιπὸν τὸν Θεόν, ὄνομάρχαντες τοῦτο ἔλεος τῆς προνοίας αὐτοῦ, καὶ ἐκάθησαν νὰ φάγωσι μετ' ἀπληστίας, ἐπειδὴ τὸ αἰσθημα τῆς πείνης ἐνίκησε τὸ τῆς ἀμηχανίας.

— "Ἄς δικιρέσωμεν, εἶπεν ὁ γέρων Στέρχανος, τὸ ἔλεος τοῦτο τοῦ Θεοῦ εἰς τρεῖς μερίδιας· τὴν μίαν δὲ φάγωμεν τόρα τὸ πρώτη, τὴν ἄλλην τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ τὴν τρίτην δὲ φυλάξωμεν διὰ τὴν αὔριον εἰς τὸ πρόγευμα· καὶ ἐπειτα ὁ Θεός θέλει φροντίσαι περὶ ἡμῶν. Αὔριον ἔχομεν Κυριακήν, καὶ ἡ καρδία μου προαισθάνεται διὰ τὸ Κύριος θέλει εὐσπλαγχνισθῆ τοὺς δούλους αὐτοῦ.

"Οτε δὲ ἐτελείωσαν τὸ λιτότατον γεῦμά των, καὶ ἀντὶ ὅδατος ἐδροσίσθησαν δι' ὅλιγης χιόνος, τῆς ὁποίας βεβίως δὲν ὑπῆρχεν ἔλλειψις, ἤκουσαν φωνὴν Θεοπτισμένων, μενόντων οὕτω χιονοθήπτων. "Οθεν ἀπεράσισε νὰ ἐναπογοληθῇ εἰς ἀγαζήτησιν αὐτῶν, ἔως οὐ κατορθώσῃ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ κατάθεσιν αὐτῶν εἰς τὸν οἰκεῖον καθιερωμένον τόπον. Ἐπειδὴ δὲ οἵτον εὑραστος καὶ τῶν δασῶν ἔκεινων ἐμπειροτάτη, ὡς γήρας καὶ αὐτὴ ὑλοτόμου, ἀδιπτάκτως ἔκεινης μόνη, ἐλπίζουσα ἀφεύκτως ἐπιτυχίαν. "Οθεν διὰ τῶν ἀτραπῶν τοῦ δάσους, ἥλθε πρῶτον εἰς τὰ μέρη, ὅπου εὐρέθησαν τῶν ἄλλων τεσσάρων τὰ πτώματα ἐπειτα ἀκαλουθοῦσα τὸν κύνα, εἰς τὸ

πλασίον ὑψώματος χιόνος ἀπὸ τοῦ καταπεσόντος ὄγκου συσσωρευθέστος μεταξὺ τοῦ χειλούς τῆς χαράδρας; καὶ τοῦ βράχου, ὑφ' ὃν εὑρίσκοντο ἐγκλειστοὶ οἱ τρεῖς δυστυχεῖς ἔκεινοι. Ἐνταῦθα ὁ κύων ἤρχισεν δλαλυγμὸν δέουν· ἐπειτα μετὰ μεγάλης ὄρμῆς ἐσκάλιζε διὰ τῶν ποδῶν τὴν χιόνα.

— Βεβίως, εἶπεν ἡ Τριανταφύλλιά, βλέπουσα τὸν κύωνα, βεβίως οἱ δυστυχεῖς ἔκεινοι ἔδω ὑποκάτω εἰρίσκονται παραχωμένοι. Ὁ Τίρος μου δὲν ἀπατάται. Ὁ Θεός ἀναπαύσει τὰς ψυχὰς αὐτῶν! Οἱ ἄθλιοι! τόσον εὔρωστοι ὅλοι! Ὁ πτωχός συτεκνος Στέρχανος! τόσον καλὸς γέρων! καὶ ὁ οὐρανός, ἔκεινος ὁ ἀγαπητὸς Ιωάννης, τόσον εὔμορφον παλληκάρι, τόσον ἐράσμιον, τόσον εὐκίνητον! ὁ ὄποιος μὲν ἔλεγεν διὰ τὸ Πάσχα ἐμελλε νὰ νυφευθῇ! . . . "Ο, τι θέλει ὁ Θεός . . . Βεβίως ὁ θάνατος δὲν τοὺς ηὔρεν εἰς κακὴν ὥραν· τὸ κατ' ἐις, εἴμαι πεκεισμένη, διὰ τούτην ταύτην ἡ κατάστασις αὐτῶν ὑπάρχει κακλιτέρα τῆς ἐμῆς. Καὶ δημως δὲν μὲν φκίνεται διόλου ὄρθιὸν νὰ μένωσιν ἔδω ὑποκάτω ὡς ζῶν παραχωμένοι. Πρέπει νὰ μετακομισθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ νὰ ἐκρωνηθῶσιν ὅλιγοι καλοὶ λόγοι καὶ περὶ αὐτῶν. Περὶ τούτου θέλω διγλάστε τὸν ἄγιον ἐρημέριον, καὶ εἴμαι βεβίως διὰ αὔριον θέλουσι σταλῆ ἀγθωποί, διὰ νὰ ἐκθάψωσι τὰ πτώματά των.

"Ω! ἐὰν ἡ καλὴ γυνὴ, ὅπότε ἐμελέτα τὴν ἐταφίασιν πτωμάτων, ἐφχυτάζετο διὰ οἱ δυστυχεῖς ὑπῆρχον εἰσέτι ζῶντες, καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς ἤκουσον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκράζον δοσον ἤδυναντο, καὶ ἀπηλπίζοντο, ἀμηχανοῦντες πῶς νὰ γνωστοποιήσωσι τὴν κατάστασιν των! Ἀλλ' δοσον καὶ ἀντίκρους, δοσον καὶ ἀνθίουν τὴν σεπωρευμένην γυναῖκα, ἐμενεν ἀκατόρθωτον νὰ μηλώσωσι πρὸς τοὺς ἔζω, εἴτε διὰ φωνῆς, εἴτε διὰ κινήματος ἵκανον νὰ πληροφορήσῃ τὴν γραῖαν διὰ ζῶσιν. Ναὶ μὲν ὁ Τέφρας ἀδιακόπως ὑλάκτει, καὶ ἐσκάλιζεν οὐδὲ γέμεις κατ' αὐδένα τρόπον ν' ἀποσπασθῇ ἐκεῖνον ἀλλ' ἡ φιλάγαθος γυνὴ ἐκ τούτου συνῆγε νέον συμπέρασμα, ἐπιβεβαίουν τὴν προτέρεων γνώμην αὐτῆς, διὰ ἐκεῖ εὐρίσκονται τὰ πτώματα τῶν τριῶν ἀθλίων καὶ προσευχομένην ὑπὲρ ἀνκταύσεως αὐτῶν, κατέση εἰς Τιόρικον.

Οἱ δὲ δυστυχεῖς ἔκεινοι, ἐνθρήγυθέντες μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ξενοδόχου αὐτῶν, παρεσκευάσθησαν εἰς τὸ νὰ ὑπομείνωσι μετὰ καρτερίας τὴν ἀφόρητον κατάστασιν ταύτην μέχρι τῆς ἐπιούσης, βεβίωις διητεῖς περὶ τῆς σωτηρίας των. Διετέλεσαν δὲ ἥσυχοι τὸ ιπάλιοπον τῆς ἥμέρας, ἀναπέμποντες εὐχάριστας πρὸς τὸν Κύριον, εὐχαριστηρίους μὲν διὲ τὴν προσεχῆ σωτηρίαν των, νεκρωσίμους δὲ οὐπέρ απάντες τῶν ψυγῶν τῶν ἀπολεσθέντων συνεργάτων. "Ησυχοι ἐδείπνησαν, ἥσυχοι ἐκοιμήθησαν, καὶ ἥσυχοι τὸ πρῶτη ἔξυπνήσαντες ἤκουσαν τὸν κώδωνα τοῦ Τιόρικου σημαίνοντα, καὶ ἐξέλαβον ὡς σημεῖον αἴσιον τῆς θαυματουργοῦ ἀνευρέσεως των.

"Ω! μετά ποίκις ἀγανάκτης κύνοιγν τὰ δῶτα εἰς ραις θρησκευτικής συγκινήσεως. 'Ο δὲ μοναχὸς ἔπειτα κράτουν! πῶς ἔτρεμον ὄλοκληροι ἀκούοντες; γειρεν αὐτούς, καὶ εἰπὼν δτι πρέ-ει διὰ τοῦτο νὰ τὰς φωνὰς τῶν ὄρεινῶν, οἵτινες μηκρόθεν προσβε-νποτε χαράσθησαν εἰς τὸν Θεόν, δτι θίλουσι διάγεις;"ἀει-κίλουν ἀλλήλους, καὶ δικλένοντες, τὴν ἀτραπὸν ποτε ἀμόλυντον τὴν ζωὴν, τὴν διὰ θεμάτος περ-τοῦ δάσους, κατέβαινον εἰς Τιθύνικον ἀπὸ μικροῦ αὐτοῦ σωθεῖσκον, προτεκάλεσε τὸ πλήθος εἰς εὐ-γαριστήριον δοξολογίαν.

Περιττὸν νὰ εἴπω δτι οἱ σωθέντες ἔδειξαν εὐ-γνωμοσύνην πρὸς τὴν Τρικυνταρφυλλιάν, καὶ πρὸς αὐ-τῆς Κυριακῆς ἀκολουθίας! Περὶ μασημέριαν ἔρχ-γην τὸ ὑπόλοιπον γεῖμα τὴν ἔρχην δὲ σιωπηλοὶ καὶ ἀλαζοὶ οἱ ταλαπίωροι, μὴ τολμῶντες νὰ ἐκστομί-σωτι πρὸς ἀλλήλους μήτε τὰς ἐλπίδας, μήτε τὰς φί-βίδους αὐτῶν. 'Επαιδὴ δὲ παρεκάθηντο σινεστριγ-μίνοι, συνητίθανοντο καὶ τοὺς παλμοὺς τῶν καρδιῶν τῶν, καὶ ἀνεσκιότων καὶ κατὰ τὴν ἐλαχίστην κίνη-σιν ἀλλὰ δὲν ἥδυναντο νὰ ἐνχρημάσωσι λέξιν· διότι μόλις ἔτόλμων καὶ νὰ ἀναπνεύσωσι. Τέλος πάντων εἶναι διμάχτη ἀνθρώπων ψελλόντων νεκρώτιμον ἀ-κελουθίαν.

— "Βρχονται, ἔρχονται! ἀνακράζουσιν οἱ χιονο-σκέπαστοι. Δόξα τῷ Θεῷ, ἔρχονται εἰς ἔλευθρω-σιν ἡμῶν!"

"Η Κυρὶ Τρικυνταρφυλλιά, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αἵτης, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἔργονταν τοῦ Τιθύνικου τι ἀνεκάλυψε καὶ ὁ αὐλός ιερεὺς διέταξε τοὺς ἐν-ούτας ν' ἀπέλθωτι τὴν Κυριακὴν ἔκεινην ἐν πα-ριτάξει εἰς τὸ μέρος τῆς χιονοστοιχίας, διπλα, ἀρριῶν ψελλωσιν ἀπει τὴν νεκρώτιμον ἀκολουθίαν, ἀ-ναζητήσωται τὰ πτώματα.

"Η εὐσέβης συνοδία ἀπελθοῦσα ἐστάθη εἰς τὸ μέ-ρος τὸ δευτέριον περὶ τῆς Τρικυνταρφυλλιάς, διπου καὶ προσειδρυμένη εὐθὺς ὁ κύριος ὑλοκατῶν καὶ συκλίων. Οἱ νεκρούπαται τοῦ γυρίου καὶ ἄλλοι τινας εν-ρωτοι, προχωρήσαντες πρὸς τὸ ὑψηλα τῆς γιώνος, ἔρχησαν νὰ ἐργάζωνται δὲ σκηπανῶν καὶ σιδη-ροφρων βιοπέλων, διότε εἰς ἐξ αὐτῶν διεκόψεις τὴν ἐργασίαν κράζει.

— "Γιάρχει τις ἐνταῦθα ζῶν· ἡθάνθην κτύπον εἰς τὸ ὅπαλόν μου· ἐκρυμάσθη τις ἀπὸ τοῦ ὅπαλου μου. Πᾶν λοιπὸν ψιθύρισμα πάνει· δλοι περιμένου-σι τὸ ἀποδησάμενον· καταβιβάζουσιν ἄλλα δύο ὕδ-πελα, καὶ αἰσθάνονται καὶ αὐτὰ κατασυρόμενα.

— Θαῦμα! Θαῦμα! ἀνέκραζαν οἱ περιεστῶτες-εὐχριστήσατε τὸν Κύριον, ἦργισε νὰ λέγῃ ὁ καλὸς μοναχός, ὁ συνοδεύσας τὴν πομπήν, εὐχαριστήσατε αὐτὸν, καὶ διμολογήσατε δτι ισχυρὸς ὁ βραχίων αὐτοῦ.

"Ἐν τούτοις, γενομένου μεγάλου ῥήματος εἰς τὴν σεισφρεύμένην χιώνα, ἀναραινονται ἐκβιβίνοντες τοῦ στομίου οἱ τρεῖς ὑλοτόμοι περιπεπλεγμένοι εἰς τὰ ῥέπαλα. Μόλις δὲ ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ χιονώδους βρ-ρύθρου, καὶ δραμόντες πρὸς τῶν μοναχῶν, καὶ γονυ-πετήσαντες, ὑψώσαν τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν· ἄλλα δὲν ἔδυναντο νὰ προφέρωσιν οὐδὲ γρῦ. "Ολοι οι περιεστῶτες ἡταῖζον αὐτούς; θαυμάζοντες καὶ πλή-

νοτεχθεῖσιν εἰς τὸν Θεόν, δτι θίλουσι διάγεις;"ἀει-ποτε ἀμόλυντον τὴν ζωὴν, τὴν διὰ θεμάτος περ-αὐτοῦ σωθεῖσκον, προτεκάλεσε τὸ πλήθος εἰς εὐ-γαριστήριον δοξολογίαν.

Περιττὸν νὰ εἴπω δτι οἱ σωθέντες ἔδειξαν εὐ-γνωμοσύνην πρὸς τὴν Τρικυνταρφυλλιάν, καὶ πρὸς αὐ-τὴν ἔτι τὸν Τόρον, πρὸς διηγείστουν κατὰ μέ-ρος τὴν σωτηρίαν αὐτῶν. 'Ο Ιωάννης ἡθέλησε νὰ ἔχῃ πλησίαν του τὸν πιστὸν ἔκεινον καὶ φιλάνθρω-πον κύνα, καὶ ὑπερηγάπτει αὐτὸν διὰ παντὸς ὡς φί-λαν, ἔιος οὖν κατὰ συμβεβηκός ἔφονεύθη ὑπὸ κυνηγοῦ τινος, ἐκλαβόντος αὐτὸν ἐξ ἀποσεξίζεις ἔντι ληγωοῦ.

— "Ωστε βλέπετε, εἰπε περχίνων τὴν διήγησιν του ὁ Ιωάννης, δτι ἔπειθον φοβερώτεροι καὶ ἀπὸ τὸ πέτιμόν μου ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ ἀπὸ τὴν ἔξαρ-θρωσιν τοῦ βραχίονός μου.

Ἐν τοσούτῳ ἡ λέμβης ἐτελείωσε τὸν διάπλουν ταξιδεῦσε δὲ δλως προστλωμένοι εἰς τὴν διήγησιν του καλοῦ ὑλοτόμου, ἐλάθομεν περχπλείσαντες καὶ τὰς νήσους Βαρύρωμέας, καὶ δλως τὰς ἄλλας χωρίας, τὰς καθιστᾶντες τότον τερπνὸν τὸν διάπλουν ταῦτον. 'Π διήγησις τοῦ δυστεγχήματος ἐνὸς ἀνθρώπου ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐλκύσῃ μᾶλλον τὴν προσοχὴν θμῶν, παρὰ ἡ θεωρία τῶν θευματίων τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης. 'Αποδέκτες δὲ εἰς Βαύνον, ἡθελήσαμεν νὰ διδηγήσωμεν τὸν Ιωάννην εἰς γειρούργην τινας φίλον, μαζε, ἀλλὰ δὲν συγκατετέθη ἀξεῖδην δτι εἰς τὸ περὶ ἐνχρημάτων κοκκίλων ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ μᾶλλος ἐρπατρότερος τοῦ ξυλωυργοῦ Μαστρεντάνη.

Σεῖς δὲ οἱ ζῶντες ἐν τῷ μέσῳ ἡδυπαθεῖσιν καὶ δίοι ἀνροδιάλτου, οἱ τότον παροργιζόμενοι καὶ τη-κόμενοι ἔνεκκ καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐναντίου περι-στατικοῦ, μὴ λησμονήτε τὸν ὑλοτόμον τοῦ Βαύ-νου καὶ τὴν σώσασαν αὐτὸν θείαν πρόνοιαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Μ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΛΡΧΑΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

ΠΕΡΑΙΤΕΡΟ ΤΙΚΕΣ ΦΙΔΟΚΡΙΝΟΥΜΕΝΑΙ

* Η ΕΠΑΝΟΡΘΟΥΜΕΝΑI (*).

-ωσε-

7. Επιγραφὴ ἐπὶ πηλίτρον ἀγγελοῦ.

Εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Τεισχετίνου (Tischbein Collection of, engravings, etc. Napl. 1791. T. I., lab. 21) εὑρίσκεται ἐκτυπωμένον πῆλινόν τι ἀγγειδίον ἐκ τοῦ Αμιλτεωνικοῦ Μουσείου, εἰκόνας φέρον ἀνδρῶν τριῶν, ἐκ τῶν ὄποιων οἱ δύο γυμνοί,

(*) Τοῦ φυλλάδ. Ημερ. 183, 187 καὶ 193.